

Hvis en Stat naar ned til en vis Grad af Fattigdom, vil en social Lovgivning næsten altid kun blive en Lovgivning paa Papiret.

Man kan ikke undgaa at tænke derpaa, naar man vender Blikket mod de Lovforslag, der blev forelagt i sidste Samling, bl. a. ved Initiativ fra Washington-Konferencen. Der blev den Gang forelagt Lovforslag, der utvivlsomt var affattet i den bedste Mening og maaske i sine Hovedtræk kan blive retningsgivende baade her og der; men de er i Virkeligheden i den Form, som de den Gang havde, strandet. Et saadant Forslag f. Eks. som Forslaget om tvungen Hjælp til fødende Kvinder 6 Uger før og efter Fødselen, som vi behandlede i et Udvalg, er efter min Mening strandet i den Form, hvori det fremgik fra Washington-Konferencen. Der er intet Land, der paa den Maade vil lade sin Lovgivning diktere fra en Konference i et fremmed Land, det har vi nu Beviser for. Den Gang var man fra visse Sider meget optimistisk. Man sagde, at disse Konventioner vilde snart blive vedtaget af det og det Land, og man pegede navnlig paa Grækenland. Der findes mig bekendt kun et eneste Land i Verden, der har vedtaget ganske uden nogen Ændring Washington-Konferencens Forslag om Hjælp til fødende Kvinder i Tidsrummet 6 Uger før og efter Fødselen. Det er Grækenland. Men mon der findes noget Medlem i denne Sal, der med Kendskab til Grækenlands nuværende Økonomi tror paa, at denne Lov vil blive andet og mere end en Række Bestemmelser paa Papiret?

Man pegede i sin Tid ogsaa paa et andet Land, Frankrig. Man gik ud fra, at ogsaa Frankrig vilde vedtage Washington-Konferencens Forslag uforandret. Men ogsaa der er det gaaet ganske anderledes. I Sommer har den franske Arbejdsminister Daniel Vincent udarbejdet et socialt Forslag, som tager Sigte baade paa Sygdom, Arbejdsudygtighed, Alderdom og Død, og som ogsaa omfatter den Hjælp til fødende Kvinder, som Washington-Forslaget gaar ud paa. Jeg ønsker imidlertid at nævne, at det gennem det forelagte Regeringsforslag har vist sig, at heller ikke Frankrig har villet, eller økonomisk set har magtet, at opfylde Kravet fra Washington. Der staar udtrykkelig i Washington-Konferencens Forslag, at det, der skal ydes til disse Kvinder 6 Uger efter og eventuelt før Fødselen, er „tilstrækkelig Understøttelse til hendes og Barnets fulde og tilstrækkelige Underhold“. Det, som

den franske Arbejdsministers Forslag indeholder, er en daglig Understøttelse af 1½—15 Frcs., det vil sige, at de fattigste, der staar i den laveste Forsikringsklasse, og som efter de flestes Mening trænger allerhaardst, vil kunne opnaa 1½ Frc., hvorimod de højere Samfundsklasser, der har Raad til at betale de større Forsikringspræmier, fordi de staar med større Indtægter, kan komme op paa et højere Beløb.

Jeg tror, at ethvert æret Medlem, der har fulgt disse Forslag fra Washington-Konferencen, vil indrømme, at hermed er Kravet i Washington-Konferencens Forslag ganske tilsidesat. Netop de trængende Arbejderkvinder vil ikke kunne opnaa mere end 1½ Frc. om Dagen i 6 Uger efter og eventuelt før Fødselen; og der er vel ingen, der vil vove at paastaa, at disse 1½ Frc. vil dække Udtrykket: „Tilstrækkelig Understøttelse til hendes og Barnets fulde og tilstrækkelige Underhold“.

Hermed har jeg ønsket at godtgøre, at de Optimister, der, da vi drøftede dette Spørgsmaal i sidste Samling, mente at kunne pege paa Frankrig som et af de Lande, der snart vilde gennemføre Washington-Konferencens Krav paa dette Omraade, har lidt en Skuffelse — en Skuffelse, som vi spaaede dem —, idet man af økonomiske Grunde ikke har magtet det. Derfor vil jeg paa ny understrege, at netop naar man ønsker den sociale Lovgivning opretholdt, gælder det om, at man overalt, hvor det er muligt, reducerer Kravene, for at Resultatet ikke skal blive, at vi synker ned i den Fattigdom, der gør, at enhver social Lovgivning altid vil blive en Lovgivning paa Papiret.

Mit Partis ærede Ordfører (Brorsen) nævnte, at Professor Keller — den Ros, den ærede Ordfører gav denne, kan jeg fuldstændig tiltræde — i Øjeblikket i høj Grad interesseret sig for, at vi skulde faa en lignende Ordning for aandssvage Kvinder — særlig de erotisk abnorme —, som vi har for de voldsomme aandssvage Mænd, der er interneret oppe paa Livø. Ærede Medlemmer, som interesserer sig for dette Spørgsmaal, kan maaske erindre, at der ved sidste Samlings Slutning blev omdelt en Pjece, et Særtryk af Tidsskrift for Abnormvæsenet, hvori Professor Keller nærmere motiverede sit Ønske om, at et saadant Tilholdssted kunde blive skabt paa Sprogø. Jeg forstod paa mit Partis ærede Ordfører, at han godt kunde tiltræde dette Ønske; og jeg vil indrømme, at hvis Ønskets Opfyldelse er mulig, ser jeg godt det tiltalende